

[Glistrup]

grund af stormfald og så mange andre udviklinger inden for skovbruget, er det meget svært at se nogen fornuftig grund til.

Rent anstødeligt er det, når ministeren siger, at de 50 landbrug, der drives i aktieselskabsform, ikke kan komme med, og begrundet det med – det er optrykt som bilag til betænkningen, så man kan selv overbevise sig om, at jeg har ret i det – at der er tale om så få.

At de ikke skal have den samme ret som andre i samme situation, fordi de kun er så få, er i den grad et angreb på centrale retfærdshensyn.

Bedre bliver det ikke, når man siger, at det specielt er renteudgifterne, der skal særbehandles, og renteindtægterne, der skal særdiskrimineres imod, i forhold til andre udgifter og i forhold til andre indtægter; f.eks. har en forpagtningsafgift og også en ejendoms-skat jo i meget vidt omfang renteelementer i sig. Derfor er hele den afgrænsning urimelig.

Det gælder også afgrænsningen ved kurs-tab eller for den sags skyld kursavancer, hvad enten det er i forbindelse med pantebrev, eller man tænker på forholdene ved udlandsgæld, altså agio ved valutakurssvingninger. Der er heller ikke nogen som helst saglig rimelighed i, at disse forhold skal behandles anderledes. Også i tilfælde, hvor der har været rystelser inden for familien som følge af dødsfald, skilsmisse, at konen har overtaget ejendommen på tvangsauktion, eller hvad der ellers kan være tale om, vil denne lovgivning medføre nogle sondringer, som er særdeles uretfærdige over for de familier, det går ud over.

Endelig har skatteministeren faktisk sikret sig, at dette her ikke får nogen betydning for dem, der virkelig skulle have betydning for. De, der spekulerer i det, specielt med henblik på datoen 31. december 1982, kan få en enorm fordel af det, men de, der virkelig skulle hjælpes, bliver ikke hjulpet – af to grunde. For det første fordi man altså har indført dette kriterium om, at renterne skal være betalt inden ansøgningsfristens udløb, og vi ved jo alle, at de, som det her drejer sig om, i meget vidt omfang først betaler deres renter efter 10–11 måneders forløb og derfor ikke kan få nogen renter med i betragtning. De fra 1980 var ikke forfaldne i 1981, men betalte i 1981; de fra 1981 er nok både forfaldne og betalte inden for lovens virkeområ-

de, men da man opgør år for år, kan der selv i det tilfælde ikke tages hensyn til renterne, og renterne fra 1982 betales først i 1983, efter ansøgningsfristens udløb, og derfor vil der heller ikke dér blive nogen som helst hjælp.

Vi har jo i udvalget fornemmet, at grunden til, at man har villet lave denne særordning, som specielt rammer dem, som havde særlig hjælp behov i medfør af denne lovgivning, er, at man har kolossale komplekser henne i ministeriet over for den enstemmige højesteretsdom af 30. maj 1980 om, hvordan man skal fortolke ligningslovens § 15.

Men det er under alle omstændigheder en ganske lille krusedulle i forbindelse med denne problemstilling, og derfor er det meget, meget alvorligt, at regeringen fastholder kravet om, at renterne skal være betalt for at berettigede til den negative indkomstskat.

Lige så slemt er det, at man vil forbeholde sig modregningsretten, for netop de mennesker, der har behov for hjælp her, vil jo typisk ud fra en eller anden af de 127 ordninger, der er, skylde penge til det offentlige. Der er her en vidunderlig uklarhed, som selvfølgelig ikke løses af ministerens svar til udvalget med hensyn til kommunerne. Hvordan er det med den femtedel, som kommunerne skal betale efter lovforslaget? Er det kommunale eller statslige krav, som kan bringes i modregning her? Også her er der tale om noget juks, om direkte dårlig lovgivning.

I denne tid er vi jo nødt til, hver gang vi får et skattelovsforslag til behandling, oven i alle de andre pinsler, man traditionelt skal igennem, når skattelovsforslag behandles, at se på, hvordan virkningen er i relation til socialindkomsten. Her fremgår det af socialministeriets svar på udvalgets spørgsmål nr. 16, som er optrykt som bilag til betænkningen, at socialministeriet ikke er en disse bange for, hvad der vil ske i forhold til denne lovgivning.

Men argumentationen tager sit udgangspunkt i tallet 15.000 kr., og i den anledning vil jeg gerne spørge skatteministeren, om hele grundlaget for argumentationen er bortfaldet, når folketinget nu vedtager skatteministerens forslag om, at de 15.000 kr. bortfalder. Vil det så sige, at vi får alt bøvlet med socialindkomsten, eller har de 15.000 kr., som står i regeringens svar på spørgsmål 16, ikke for-